

Եղիշե Չարենց

Օղակ-օղակ, ոսկեգույն ու հրաշեկ

Օղակ-օղակ ոսկեգույն ու հրաշեկ,
Օրորվում են ալիքները լճերի:
Կապույտ նիրհում սպասումը չնաշե՛ք.
Թող արևը մի նո՛ր բախտի լուր բերի:

Ահա ճերմակ առագաստները՝ ոսկի
Արևի դեմ հարսների պես շիկացած՝
Օրորվելով, նագանքներով, կողք-կողքի
Ճամփա ընկան դեպի հեռուն ոսկեբաց...

Դեմը, հեռուն, կապուտաշյա ջրերում,
Ոսկենկար դեմքը արև-արքայի
Հուր-ժպիտի ոսկի թերթեր է թափում,
Որ լաստերի ճանապարհը գարդարի...

Առագաստները, ոսկեգույն քող հագած,
Արևելյան հարսների պես նագանուտ,
Օրորվելով ճամփա ընկան թևաբաց՝
Դեպի ոսկի հեռաստաններն արևոտ...